

Η πολιτική ορθότητα ως απειλή

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 08 Δεκεμβρίου 2015 21:40 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Η μόδα της «πολιτικής ορθότητας» έχει έρθει προ πολλού και στη χώρα μας. Είχε ξεκινήσει πριν από μερικές δεκαετίες στις Η.Π.Α. ως απόπειρα καταπολέμησης των διακρίσεων απέναντι σε θεωρούμενες ευπαθείς κοινωνικές ομάδες (μαύρους, ομοφυλόφιλους, μετανάστες κτλ.) και για το σκοπό αυτό κρίθηκε σκόπιμη η χρήση «ουδέτερων» και ανώδυνων εκφράσεων σχετικά με τις ομάδες αυτές (για παράδειγμα «έγχρωμος» αντί «μαύρος»). Ως εδώ, κανένας λογικός άνθρωπος με κοινωνικές ευαισθησίες δε θα είχε την παραμικρή αντίρρηση. Γρήγορα όμως η όλη κίνηση, παρά τις αρχικές αξιόπαινες προθέσεις, γενικεύτηκε υπέρμετρα και εξετράπη σε υπερβολές, για να εξελιχτεί τελικά σε de facto φίμωση της γλώσσας με μια σειρά απλές διαδικασίες. Συγκεκριμένα, προβλήθηκαν και υπογραμμίστηκαν κατά κόρον ορισμένες αρνητικά φορτισμένες και άκρως δυσφημιστικές λέξεις (ανισότητα, διακρίσεις, σεξισμός, ξενοφοβία, εθνικισμός, ρατσισμός, φασισμός κτλ.). Και ταυτόχρονα οι λέξεις αυτές χρησιμοποιήθηκαν ως ανεξίτηλα κοινωνικοπολιτικά στίγματα, το καθένα από τα οποία ήταν και με το παραπάνω αρκετό για να καταδικάσει σε «λιθοβολισμό» ή να οδηγήσει σε «θάψιμο» κάθε ανυπακοή ή παρέκκλιση.

Αλλά το χειρότερο είναι ότι οι πάντες απέφυγαν επιμελώς να προσδιορίσουν επακριβώς το νοηματικό περιεχόμενο των παραπάνω λέξεων. Αντίθετα, το περιεχόμενο τους εμφανίστηκε σκοπίμως θολό, υπέρμετρα διευρυμένο και παλινδρομικά κινούμενο ανάμεσα στην κυριολεξία και τη μεταφορά, κάτι που ευνοεί το συνθηματολογικό καταγγελτικό λόγο[1]. Αυτό σημαίνει ότι μέσα στην έντεχνα προωθούμενη σύγχυση μπορεί κανείς ανά πάσα στιγμή, ανάλογα με το τι τον εξυπηρετεί και τι τον συμφέρει, να καταγγείλει, για παράδειγμα, οποιονδήποτε ως σεξιστή, ως ξενοφοβό ή ως ρατσιστή! Πρόκειται για κακοποίηση της σημασίας των λέξεων, που είναι εκδήλωση παρακμής του πολιτικού ήθους[2]. Όταν οι λέξεις χάνουν τη σημασία τους, συσκοτίζεται η ορθή αντίληψη για τα πράγματα, εμποδίζεται η ομαλή ένταξη στον αντικειμενικό κόσμο και διαταράσσεται η αρμονική σχέση με το κοινωνικό περιβάλλον. Οπότε, μέσα στη σύγχυση που καλλιεργείται συστηματικά: α) υποχρεώνεται κανείς να δεχτεί ως αλήθειες ορισμένα κραυγαλέα ψεύδη, β) στερείται το δικαίωμα της διαφωνίας και της διαμαρτυρίας και γ) καταντά εύκολο και ανήμπορο θύμα μεθοδεύσεων που σχεδιάζονται από οργανωμένες μειοψηφίες και προωθούνται με τη διαδικασία της στοχευμένης τρομοκρατίας.

Με την απειλή, λοιπόν, της επικόλλησης μιας ή περισσότερων από αυτές τις ονειδιστικές «ετικέτες», υποχρεώνεται εκ των προτέρων σε σιγή κάθε ανυπόταχτη σκέψη, κάθε αντίθετη γνώμη, κάθε εύλογη διαμαρτυρία, κάθε προσήλωση τόσο σε θεμελιώδεις μορφές οργανωμένης συλλογικότητας (οικογένεια, θρησκεία, πατρίδα, έθνος) όσο και σε αξίες, αρχές, πεποιθήσεις, παραδοχές, πολιτιστική ιδιοπροσωπία κτλ. Οι επικαλούμενοι την πολιτική ορθότητα αυτά όλα τα υποβαθμίζουν, τα αποδομούν, τα απαξιώνουν και τα ευτελίζουν χαρακτηρίζοντάς τα θλιβερά κατάλοιπα σκοταδιστικών προσκολλησεων και εμμονών. Επομένως, με τη μέθοδο του προκαταβολικού διασυρμού κάθε υπόνοια παρέκκλισης από την επίσημη και καθγιασμένη «γραμμή» καταπνίγεται στη γένεσή της. Σταδιακά και ανεπαίσθητα, μέσω της ελεγχόμενης χρήσης της γλώσσας, η πολιτική ορθότητα φιμώνει την ελεύθερη έκφραση της σκέψης και μέσω μιας ισοπεδωτικής αντίληψης για την ισότητα και ενός δημαγωγικού (δηλαδή υποκριτικού) εκδημοκρατισμού αστυνομεύει τη συμπεριφορά.

Παραθέτουμε πρόχειρα τρεις άνοιξης βαρύτητας και φαινομενικώς άσχετες μεταξύ τους περιπτώσεις, στις οποίες όμως οι αντιλήψεις και οι πρακτικές της πολιτικής ορθότητας εμφανίζονται κατά τρόπο χαρακτηριστικό:

1. Το Φεβρουάριο του 1993 πραγματοποιήθηκε στο Κολέγιο Wellesley της Μασαχουσέτης διάλεξη από τον φερόμενο ως «διακεκριμένο Αιγυπτολόγο» Yosef A.A. ben Yohannan. Ο ομιλητής, απιχώντας τις θεωρίες του «αφροκεντρισμού» (δηλαδή της πνευματικής κίνησης που θεωρεί κοιτίδα του παγκόσμιου πολιτισμού τη Μαύρη Αφρική και αντιμετωπίζει τους Έλληνες ως «κλέφτες» και σφετεριστές της προσφοράς της), υποστήριξε μεταξύ άλλων ότι ο Αριστοτέλης μετέβη στην Αίγυπτο και «σύλησε» πνευματικά τη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας για να συγγράψει τα δικά του έργα. Τότε η παριστάμενη καθηγήτρια των κλασικών σπουδών Mary Lefkowitz, η οποία με δύο βιβλία, με επιστημονικά άρθρα στον αμερικανικό και τον ευρωπαϊκό τύπο αλλά και με καταχωρίσεις στο Internet θα αποδείξει με καταλυτικά επιχειρήματα ότι ο αφροκεντρισμός αποτελεί από επιστημονική άποψη μια εντελώς ανυπόστατη και παιδαριώδη κατασκευή, ρώτησε τον ομιλητή πώς μπορεί να υποστηρίξει παρόμοιες ανακρίβειες τη στιγμή κατά την οποία είναι ιστορικά αναμφισβήτητο ότι: α) ο Αριστοτέλης ουδέποτε πάτησε το πόδι του στην Αίγυπτο και β) η βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας ιδρύθηκε...μετά το θάνατο του φιλοσόφου! Το αποτέλεσμα της παρέμβασής ήταν ο ομιλητής να αρνηθεί να απαντήσει και να κατηγορήσει απλώς την καθηγήτρια για εμπάθεια και εχθρότητα προς το μαύρο πληθυσμό, ενώ παράλληλα οι προσκεϊμένοι στον αφροκεντρισμό φοιτητές την προπηλάκισαν καταγγέλλοντάς την ως «ρατσίστρια» χαρακτηριζόμενη από μονομερή αντίληψη της ιστορίας [3]. Όσο για τις πανεπιστημιακές αρχές, σύμφωνα με πληροφορίες όχι μόνο δε στάθηκαν στο πλευρό της, αλλά και την επιτίμησαν, επειδή δεν άφησε κάποιες εθνοτικές ομάδες να προβάλουν ανεμπόδιστα την κουλτούρα τους, δηλαδή να προπαγανδίσουν χωρίς αντίλογο τις κατάφαρες αντιεπιστημονικές φαντασιώσεις τους!

2. Πρόσφατο κρούσμα γλωσσικής «λοβοτομής»: φαίνεται ότι οι πανάρχαιες και ιστορικά «καθαγιασμένες» λέξεις «πατέρας» και «μητέρας», οι οποίες, νοηματικά, συνυφάνθηκαν ανέκαθεν με την κοινωνική υπόσταση των ανθρώπων σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, δηλαδή αποτέλεσαν δομικά στοιχεία της διαχρονικής κουλτούρας μας ως έλλογων όντων, βαίνουν προς βίαιη και οριστική απαγόρευση. Πραγματικά, σε δημόσια έγγραφα ορισμένων «προηγμένων» χωρών, οι ενδείξεις «όνομα πατρός», «όνομα μητρός» έχουν ήδη αντικατασταθεί από τις ενδείξεις «γονέας Α'», «γονέας Β'», ώστε να καταπολεμηθούν τα «σεξιστικά στερεότυπα» σύμφωνα με την απόφαση 12267 της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να μην περιέρχονται σε δύσκολη θέση οι παντρεμένοι μεταξύ τους ομοφυλόφιλοι καθώς αντιμετωπίζουν τις προβλεπόμενες διαδικασίες για την εκ μέρους τους υιοθέτηση παιδιών[4].

3. Και για να μην ξεχνάμε τα καθ' ημάς, σε εκείνο το αλήστου μνήμης βιβλίο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού –και στο όνομα της υπόρρητης καταδίκης της... φαλλοκρατικής αντίληψης στο σχολικό χώρο– υπήρχε μία περίοδος, όπου η γλώσσα και η αισθητική είχαν μπει για τα καλά στο γύψο: «*Αλληλοδιδασκτική μέθοδος: διδασκτική μέθοδος κατά την οποία ο/η δάσκαλος/α εκπαιδεύει τους/τις μεγαλύτερους/ες και ικανότερους/ες μαθητές/τριες και αυτοί/ές με τη σειρά τους τους/τις υπόλοιπους/ες μαθητές/τριες*!!!» (σελ. 62). Με τον εθισμό των μαθητών σε ανάλογες φραστικές καρκινοβασίες, τις οποίες θα συναντούμε στο μέλλον ολόένα και πιο συχνά, ο δρόμος για την αλλαγή και την αφασία είναι πλέον ανοιχτός...

Βαδίζουμε σταδιακά προς μια κοινωνία αγελαίων μάζανθρώπων, προς μια κοινωνία-χυλό, όπου τα άτομα, όπως στους πίνακες του Γάιτη, θα είναι όλα ίδια, ομοιόμορφα ντυμένα, χωρίς πρόσωπο, μάτια ή στόμα, και, βέβαια, χωρίς την παραμικρή δυνατότητα να δημιουργήσουν προσκόμματα στην παντοδύναμη και ασύδοτη Αυτής Μεγαλειότητα την Αγορά. Σε τελευταία ανάλυση, αυτό ακριβώς είναι το ζητούμενο. Και εδώ έγκειται η τραγική

ειρωνεία της μεθοδευμένης διαστρέβλωσης. Η δήθεν πολιτική ορθότητα δεν είναι στην ουσία ούτε «ορθότητα» ούτε «πολιτική». Δεν είναι ορθότητα, γιατί αντικαθιστά τη φυσική και τη λογική τάξη των πραγμάτων με τις ερεβώδεις αυθαιρεσίες και τον αποχαλινωμένο βολονταρισμό ενός ασύδοτου μεταμοντερνισμού. Και δεν είναι πολιτική –με την καλώς εννοούμενη τουλάχιστον εκδοχή της λέξης– γιατί κατά βάθος αποτελεί μια μεθοδικά επεξεργασμένη μεταμφίεση, πίσω από την οποία κρύβεται η στυγνή δικτατορία της διεθνοποιημένης Αγοράς και της νεοταξικής ιδεολογίας[5], δηλαδή μια στάση ανελεύθερη, άρα χωρίς ουσιαστική σχέση με την πολιτική. Και αλίμονο σε αυτόν που θα επιχειρήσει να διαφοροποιηθεί από τον υδαρή πολτό. Οι κομισάριοι των ΜΚΟ και τα τάγματα εφόδου τους τον περιμένουν στη γωνία για να τον περιποιηθούν δεόντως[6]... Εφόσον μάλιστα αυτά όλα κριθούν ανεπαρκή, ενισχύονται σε εξαιρετικές περιπτώσεις με τις κατάλληλες νομοθετικές ρυθμίσεις, οι οποίες, μπορεί να προβλέπουν ακόμη και φυλακίσεις, πρόστιμα και στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων (χαρακτηριστικό παράδειγμα η στοχοποίηση της ομιγλώδους και ανεξιχνίαστης εκείνης «εχθροπάθειας», που ενέχεται για υπόθαλψη του «ρατσισμού»). Η thought police σε όλο το μεγαλείο της!

Σε τελευταία ανάλυση, με έναν καταγισμό καταγγελιών, προγραφών και στοχευμένων μέτρων εναντίον φανταστικών ή και υπαρκτών μορφών ανελευθερίας, προωθείται μια άτυπη, αδιόρατη και γι' αυτό εξαιρετικά επικίνδυνη μορφή ολοκληρωτισμού. Με βάση τις επιταγές της πολιτικής ορθότητας, οφείλει κανείς με τον καιρό να παραιτηθεί από το δικαίωμα να βλέπει αυτά που φαίνονται, να διαπιστώνει αυτά που συμβαίνουν, να κρίνει με βάση τα δεδομένα που διαθέτει και, προ πάντων, να λέει «έξω από τα δόντια» αυτά που πιστεύει. Είναι, λοιπόν, ιδιαίτερα λυπηρό το ότι αυτή η «αμερικανιά» της πολιτικής ορθότητας διαθέτει στη χώρα μας πολλούς και υπερενθουσιώδεις θιασώτες, πλειοδότες και διεκπεραιωτές, μεταξύ των οποίων εξέχουσα θέση κατέχουν ορισμένοι πάλαι ποτέ διεθνιστές που έχουν ήδη μεταλλαχθεί σε παγκοσμιοποιημένους νεοταξικούς. «Αχ, πού σαι νιότη, πού δειχνες πως θα γινόμουν άλλος»!...

Για την αντιμετώπιση των κινδύνων που σκιαγραφήσαμε, η καλύτερη μέθοδος δεν είναι, βέβαια, ορισμένες αρειμάνιες διακηρύξεις του τύπου «θα σκουπίσουμε τα παπούτσια μας στην κουρελού της πολιτικής ορθότητας». Η αντιμετώπιση τους προϋποθέτει ότι κάθε ενεργός πολίτης, κάθε αληθινός δημοκράτης και κάθε αγνός πατριώτης, αφιγώνοντας τις εννοησιμωμένες φωνασκίες των αντιφρονούντων, θα αποδομεί επίμονα και συστηματικά τις εκτροπές της πολιτικής ορθότητας, επιστημαίνοντας σε κάθε περίπτωση τη διαβρωτική σημειολογία της, αναδεικνύοντας τον κραυγαλέο παραλογισμό της, υπογραμμίζοντας την ανελεύθερη ιδεολογία της, ξεσκεπάζοντας τη σταδιακά προωθούμενη τυραννία της και καταγγέλλοντας τις γκεμελικές πρακτικές της. Όσο είναι ακόμη καιρός...

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΣΙΜΑΝΗΣ

[1] Πρβλ. Pascal Bruckner, *La mélancolie démocratique* (ελλ. μτφρ. *Η μελαγχολική δημοκρατία*, Αστάρτη, Αθήνα, 1991), σελ.128: «Αν υπάρχει ένας όρος που έκανε κεραυνοβόλο καριέρα στα τελευταία πενήντα χρόνια σε σημείο να κακοποιείται συνεχώς και να αδειάζεται από κάθε περιεχόμενο είναι ακριβώς η λέξη 'φασισμός' (...). Ο φασισμός ήταν (...) οτιδήποτε αντιστεκόταν στο άμεσο καπρίσιο των ατόμων, (ήταν) κάθε είδος επιβολής, απαγόρευσης, υποχρέωσης (...). Ακόμη και η γλώσσα ήταν φασιστική, αν πιστέψουμε τον Ρολαν Μπαρτ στον εναρκτήριο λόγο του στο Collège de France!».

[2] Θέλοντας να διεκτραγωδήσει τη φθορά του πολιτικού ήθους, που ήταν απόρροια της παθολογίας του πολέμου, ο Θουκυδίδης θα καταγγείλει την σκόπιμη αλλαγή της σημασίας των λέξεων, η οποία εξυπηρετούσε τους σκοπούς αυτών που την είχαν επιβάλει: «καὶ τὴν εἰωθῆσαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῆ δικαιώσει» (III, 82,4).

[3] Ιωάννη Κωτούλα, *Ο αρροκεντρισμός και η παραποίηση της ελληνικής ιστορίας*, Archive, 21.3.2005 (http://isxys.blogspot.com/2010/12/blog-post_9003.html).

[4] <http://www.mitrikosthilasmos.com/2011/02/blog-post.html>

[5] Πέρσι (2012) είδαμε μια Ελληνίδα αθλήτρια να αποκλείεται με συνοπτικές διαδικασίες από τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου εξαιτίας ενός αθώου και μάλλον κακόγουστου αστείου της, στο οποίο μια «τραβηγμένη από τα μαλλιά» ερμηνεία κατάφερε να εντοπίσει ... κάποια στοιχεία ρατσισμού! Ολυμπιακό πνεύμα ή νόμος της σιωπής στο Μεγάλο Παναγύρι των Πολυεθνικών;

[6] Πολύ διδακτική, «προς γνώσιν και συμμόρφωσιν», είναι η περιπέτεια της Κικής Δημουλά, την οποία περιάδραξαν για τα περαιτέρω μερικές ύαινες της πολιτικής ορθότητας, επειδή τόλμησε να εκφράσει δημόσια τη δυσφορία της για την υποβάθμιση της Κυψέλης που έχει αλωθεί πλέον από τους λαθρομετανάστες.

<http://www.antibaro.gr/article/8434>